

LBRIS

We know
books

Dustin Brady

PRINȘI ÎNTR-UN JOC VIDEO

Portalul ascuns



Ilustrații de Jesse Brady

Traducere din limba engleză
de Mugur Butuza

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Megamuci și megasurprize	7
2. Unica speranță a omenirii	13
3. BUM BUM CHIAU!	21
4. Reality Mode	29
5. Plimbare cu jet pack-ul	37
6. Lupta cu bossul	43
7. Ziua lui Mark	49
8. Statuia Libertății	55
9. Pa, pa!	61
10. Căpitanul Eric	67
11. Speed Run	75
12. Codul-sursă	83
13. Protocolul Hindenburg	89
14. Amiaza mare	95
15. Singura cale	101
16. Nu ți-a ajuns? Mai vrei?	109
17. Bătălia finală	117
18. Dl Gregory	119
19. Ești sigur?	123
Explorează mai departe!	127
Despre autor	133

CAPITOLUL 1

Megamuci și megasurprize

„Stan. Vino-ncoace. Acuma. N-o să-ți vină să crezi.“

Mesajul ăsta mi-a distrus viața.

Da, da, știi că nu sună a mesaj care să-ți distrugă viața, cu atât mai mult cu cât cel care mi l-a trimis, prietenul meu Eric, spune „n-o să-ți vină să crezi“ despre cele mai de crezut lucruri din lume. Numai în ultima lună mi-a spus că n-o să-mi vină să cred cât de mult seamănă o felie de pâine prăjită cu Darth Vader (semăna leit cu o felie de pâine prea prăjită), ce superșmecherie a învățat să facă pe bicicletă (a mers fix o jumătate de secundă fără să țină mâinile pe ghidon) și ce megamuc și-a scos din nas (ăsta, de fapt, a fost chiar impresionant).

O vreme am ignorat mesajul, pentru că nimic nu-l face pe Eric să vorbească mai repede ca tăcerea. Cum trecuseră cinci minute fără să mai spună nimic, i-am răspuns în sfârșit.

„Care-i treaba?“

Niciun răspuns.

„Îmi zici sau nu?“

Nimic.

„Ar fi bine să nu fie iar un megamuc.“

Tot nimic.

Au mai trecut cinci minute. Am oftat: bine, de data asta avea să câștige Eric. Dar numai pentru că era mai amuzant să mă uit la o porcărie de supermuc decât să-mi fac tema la mate. Am închis caietul, mi-am luat geaca și am trecut strada spre casa lui Eric.

Ușa era deschisă, așa că am intrat și am coborât la subsol.

— Bun, hai să vedem despre ce-i vorba, am spus, odată ajuns în capătul de jos al scărilor.

Nici urmă de supermuc. Și nici de Eric.

— Haide, am strigat.

M-am dus în spălătorie (unde ar trebui să fie hainele murdare). Am urcat la etaj, în camera lui Eric (unde erau de fapt hainele murdare). M-am uitat după fiecare ușă, în toate dulapurile, sub toate paturile: nici megamuc, nici Eric.

Nu-mi venea să cred.

Încă de când familia lui Eric s-a mutat în casa de peste drum de-a noastră, pe când el era în clasa I, distracția lui preferată e să-mi facă farse. Mie-mi plac farsele bune, ca oricui altcuiva, însă, din păcate, niciuna dintre farsele lui Eric nu-i faină. Cum e foarte

De două săptămâni, Eric trăncănea întruna despre *Full Blast*.

— Stan, ascultă ce-ți spun. E cel mai tare joc din câte s-au făcut vreodată!

— Nu-mi pasă.

— O grămadă de extraterestri vor să cucerească planeta și tu ești singura persoană în viață care poate salva toată lumea, pentru că...

— Nu-mi pasă.

— Pentru c-ai găsit un blaster de-al lor și, după ce-l încarci la nivelul *Full Blast*, poți să...

— NU-MI PASĂ!

— Poți să tragi...

Eric tot încercase să mă facă să-l urmăresc cum joacă jocul cel nou, dar nu mă convinsese niciodată, pentru că aș prefera să-mi pună cineva un furtun de pompieri în față și să-i dea drumul la maximum, decât să mă uit la altcineva jucând jocuri video. Nu detest jocurile video — sunt convins că nu-i nimic în neregulă cu ele. Doar că n-am avut niciodată timp să le joc.

M-am apropiat de televizor. Până atunci, nu-l mai auzisem pe Eric trăncănind despre un joc așa cum trăncănea despre ăsta. Poate că trebuia să-l încerc și eu. În cel mai rău caz, ar fi fost mai amuzant decât tema la mate. Am luat controlerul în mână și m-am uitat la ecran.

EȘTI SIGUR? DA NU

Am rămas nemișcat o clipă: să-ncerc? Și dacă ștergeam jocul salvat de Eric? Neee, nu s-ar supăra. Ba chiar s-ar bucura că l-am încercat. Am selectat **DA**.

În aceeași clipă, totul s-a întunecat. Nu tot ecranul, ci tot ce era *în încăpere*.



CAPITOLUL 2

Unica speranță a omenirii

Știi senzația aia pe care o ai când bei lapte în timp ce sari cu parașuta, iar partenerul de parașutism spune un banc tare și tu râzi până-ți dă laptele pe nas și, în același timp, mai și vomیți? Nu? Nu-i o experiență pe care o are toată lumea? În sfârșit, eu exact așa m-am simțit după ce am selectat **DA**.

Cum spuneam, în clipa în care am apăsat butonul **DA**, totul s-a scufundat în beznă. M-am panicat și am căutat pe orbecăite vreun buton de „anulare“. Nu aveam decât o singură problemă: controlerul nu mai era în mâinile mele. M-am întins spre canapeaua din spatele meu, fapt ce m-a făcut să-mi pierd echilibrul și să cad în beznă. În căderea aceea tot mai rapidă, mă simțeam de parcă tot ce aveam pe dinăuntru voia să iasă afară, și apoi am mai și vomitat puțin, spunându-mi: „Jocurile video sunt supernașpa!“ Apoi mi-am pierdut cunoștința.

Când am deschis în sfârșit ochii, soarele îmi bătea drept în față – ceea ce-i ciudat, pentru că, dacă e vreun lucru pur și simplu de negăsit în subsolul casei lui Eric, acela e soarele. Am pipăit pe ce căzusem. Pământ. Aha, foarte ciudat. Am închis ochii ca să-mi revin, apoi, când i-am deschis iar, am văzut doi ochi furioși privindu-mă de la numai cinci centimetri distanță.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAH!

— GATA SOMNICUL, VIERME!

Cei doi ochi îi aparțineau unui sergent-instructor colțos care părea să fie cea mai furioasă persoană din câte au trăit vreodată. Am încercat să mă trag înapoi.

— Uite ce e... eu nu... E o mare... Bine, ascultă, dacă o suni pe mama...

Sergentul-instructor nu părea interesat să lămurească situația cu doamna Rigsby. În schimb, m-a apucat de ceafă așa cum ar face-o un huligan la TV.

— Ascultă, vierme, nu știi de unde ai blasterul de pe braț, dar îl ai, așa că o să-l folosim ca să...

Ce aveam pe braț, unde?! Am privit în jos. Blasterul. Mi-era atașat de braț. Acolo unde ar fi trebuit să fie mâna mea stângă.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAH!

Țipătul meu nu l-a împiedicat pe sergentul-instructor să-și continue micul său discurs.

— ... ca să trimitem lepădăturile astea de extraterestri înapoi în văgăuna de unde-au ieșit. Ești unica speranță a omenirii...

— AAAAH!

— ... de pe planeta asta. Misiunea ta o să fie lungă, misiunea ta o să fie dificilă și, probabil, misiunea ta o să fie fatală. Dar tu...

— AAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHH!!

Am țipat întruna până și-a terminat discursul. După alte câteva minute în care mi-a spus cum era cel mai probabil să mor, sergentul m-a lăsat în pace. M-am ridicat în fund, respirând iute și încercând să-mi smulg blasterul de pe braț.

În ciuda respirației mele zgomotoase, l-am auzit pe sergent începând din nou să vorbească.

— ... ca să mergi.

Am ridicat privirea spre el.

— Ce-ai spus?

M-a țintuit furios cu privirea câteva clipe, apoi a repetat:

— Mișcă c-stickul ca să mergi.

Am clipit de câteva ori.

— Ascultă, nu știu ce-nseamnă asta, dar trebuie să mă ajuți.

S-a holbat iar la mine. M-am apropiat câțiva pași de el.

— Eu n-ar trebui să...

— Bun. Acuma apasă „A“ pentru sărituri.

L-am privit cu ochii mijii.

— Măcar auzi ce-ți spun?

Nicio reacție.

— Bine. Numele meu e Stan Rigsby. Sunt în clasa a șasea și nu sunt un măcelar de extraterestri. Dacă e să fiu cinstit, nici măcar nu cred în extraterestri. N-ai vrea, te rog, să mă ajuți să-mi scot chestia asta de pe braț ca să mă întorc acasă și să-mi termin temele?

— Apasă „A“ ca să sari.

— Nu! Nu vreau să sar!

— Apasă „A“ ca să sari.

— Asta-i vreo chestie din jocurile video, așa-i?

Ca realitatea virtuală? Un fel de cască?

Am ridicat mâna ca să-mi scot casca, însă mi-am ars una în țeastă cu blasterul foarte real care era înțepenit pe brațul meu foarte real.

— Apasă „A“ ca să sari.

— Bine. Eric, Eric Conrad. Un puști hiperactiv, cam așa de înalt. El m-a adus aici. L-ai văzut, așa-i?

— Apasă „A“ ca...

— BINE! am spus și am sărit. Acum ești mulțumit?

— Bravo! A venit momentul să aruncăm în aer niște extraterestri. Urmează-mă!

— Nu, în mod cert nu e momentul să aruncăm extraterestri în aer! am răcnit în urma sergentului. E momentul să mă întorc la tema la mate! La fracții!
AM DE FĂCUT ÎNMULȚIRI CU FRAȚII!

Nu mă lua în seamă, ca mai înainte. În sfârșit, l-am urmat pufnind. Ce altceva puteam face? M-a condus printr-o bază militară pustie, dincolo de un șir de cazărmi, într-un poligon de tir. Și-a luat și el o armă, a deschis o poartă și m-a condus într-o boxă de tir. În fața mea, la vreo zece metri, se afla o siluetă de carton cam de înălțimea unui om și de forma insectei ăleia pe nume călugăriță.

— Aici o să înveți cum să-ți folosești blasterul.

— Eu nu vreau să-mi folosesc blasterul absolut deloc!

— Apasă „B“ ca să tragi.

— Bun, asta-i altceva. Îmi tot spui să apăs butoanele astea, dar ce să fac dacă nu mai am controlerul? Îl aveam, dar a dispărut când am căzut în locul ăsta al tău, ciudat și nepământesc. Așa că ce facem acum?

— Apasă „B“ ca să tragi.

— NU-MI EȘTI DE NICIUN AJUTOR!

— Apasă „B“ ca să tragi. Uite-așa!

Și-a ridicat pușca și a tras în silueta de carton. Din arma lui s-a auzit un țuiit slab, iar în ținta de carton s-a ivit o găurică. Arăta de parcă ar fi tras cu o armă cu alice.

— Bine, am spus, pipăind arma ca să găsesc vreun buton sau trăgaci. Nimic. Nu găsesc niciun buton „B“! Ești mulțumit? Acuma poți să iei...

În aceeași clipă, mi-am strâns mâna stângă